

znane przed dniem 31 grudnia 1938 r., jeżeli osoby te posiadają obywatelstwo polskie. Wysokość zaopatrzenia lub odszkodowania za nieszczęśliwy wypadek nie może przekraczać w tym przypadku normy, do jakiej miały prawo wspomniane osoby według kolejowych przepisów emerytalnych czechosłowackich oraz norm, ustalonych w § 5.

(2) Do osób, otrzymujących zaopatrzenie lub odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek, określone w § 5 lub ust. (1) paragrafu niniejszego, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 20, poz. 169) wraz z późniejszymi zmianami.

§ 7. (1) Kwoty, wypłacone przez „Polskie Koleje Państwowe” osobom, określonym w § 5, przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, zostaną zaliczone na poczet zaopatrzenia, odszkodowania za nieszczęśliwy wypadek lub daru z łaski, należnych na podstawie rozporządzenia niniejszego.

(2) Osoby, o których mowa w § 5 i 6, mogą pobierać równocześnie zaopatrzenie i odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **Sławoj Składkowski.**
Minister Komunikacji: **Ulrych.**

WNIOSEK

ZWIĄZKU EMERYTÓW KOLEJOWYCH O NOWELIZACJE ART. 74 § 25.

Na zasadzie p. 2 § 25 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1939 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 9/1934 r. poz. 74) wypłatę zaopatrzenia wdowiego wstrzymuje się na okres pobierania jakiegokolwiek uposażenia z funduszy państwowych lub z funduszy samorządu terytorialnego, gospodarczego, albo też z funduszy instytucji powszechnego ubezpieczenia społecznego.

Pozbawienie wdów po pracownikach jedynie kolejowych zaopatrzenia wdowiego na okres pobierania jakiegokolwiek uposażenia z funduszy państwowych lub samorządowych bez określenia wysokości zaopatrzenia wdowiego, jak niemniej wysokości dodatkowego uposażenia jest nieuzasadnione i niesłuszne. — Oczywiście, jeżeli wdowa po pracowniku kolejowym otrzymuje wysoką emeryturę, lub też pobiera dość wysokie uposażenie dodatkowe z funduszy państwowych lub samorządowych, wyżej wskazane rozporządzenie nie nasuwa wątpliwości co do jego słuszności, po większej części jednak wdowy po pracownikach kolejowych pobierają bardzo skromne zaopatrzenie wdowie, nie przynoszące 50 zł miesięcznie. W tym ostatnim wypadku wdowa po pracowniku kolejowym, częstokroć obciążona przy tym małoletnimi dziećmi, musi się starać o jakieś dodatkowe zajęcie, choćby najskromniej opłacane, ażeby z tego dodatkowego uposażenia łącznie z wdowim zaopatrzeniem emerytalnym móc się utrzymać i wyżywić dzieci. — W tym ostatnim wypadku pozbawienie wdów po pracownikach kolejowych zaopatrzenia wdowiego jest niesłuszne i niesprawiedliwe tym więcej, że odpowiednie przepisy nie zawierają analogicznych ograniczeń co do wdów nie tylko po pracownikach państwowych, lecz i po pracownikach „Polskiego Monopoli Tytoniowego”, „Państwowego Monopoli Spirytusowego” i „Polskiego Monopoli Solnego” — jakkolwiek wdowy po pracownikach państwowych i pracownikach rozmaitych monopolii państwowych otrzymują niejednokrotnie bardzo wysokie emerytury, a niezależnie od tego pobierają wysokie uposażenia z funduszy państwowych, lub samorządowych za dodatkowe zajęcia, — a mianowicie analogicznego przepisu co do wdów po pracownikach

państwowych nie zawiera art. 73. obwieszczenia Ministra Skarbu z dn. 20 lutego 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. Nr 20/1934 p. 160), ani też analogicznego przepisu co do wdów po pracownikach monopolii spirytusowego, tytoniowego i solnego nie zawiera § 26 i 114 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopoli Tytoniowego”, „Państwowego Monopoli Spirytusowego” i „Polskiego Monopoli Solnego” (Dz. U. Nr 4/1933 p. 28) w brzmieniu ustalonym § 1 p. 5) Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników wyżej wskazanych monopolii (Dz. U. Nr 9/1934 p. 77).

Nasuwa się przeto pytanie, czym można wytłumaczyć upośledzenie wdów po pracownikach kolejowych, przecież nie mniejszą wartością i mniejszą korzyścią dla Państwa pracy kolejarzy. Nie może podlegać wątpliwości, że praca kolejarzy, na obowiązku, których leży przewożenie milionów pasażerów i na odpowiedzialności, których ciąży bezpieczeństwo i życie tych milionów, nie jest mniej wartościową i mniej odpowiedzialną, aniżeli praca np. pocztowego funkcjonariusza państwowego, lub np. pracownika monopolu spirytusowego. — Dodać należy, że obecne wdowy po kolejarzach, to przeważnie wdowy po tych pracownikach kolejowych, którzy w 1905—1906 r. przeprowadzali strajk kolejowy, będący jednym z doniosłych aktów walki o Niepodległą Polskę i przez ten jeden choćby czyn położyli olbrzymią zasługę dla idei Państwowości Polskiej.

Wobec powyższego Związek Emerytów Kolejowych uprasza Radę Ministrów:

o znówelizowanie Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 9/1934 r. poz. 74) przez skreślenie ustępu 2) § 25 zaczynającego się od słów: „na okres pobierania jakiegokolwiek uposażenia.....”

JAK DŁUGO BĘDZIEMY UWĄŻANI ZA OBOCOKRAJOWCÓW?

Odnośnie powyższego artykułu otrzymaliśmy w dniu 15 maja br. następujące pismo:
Starostwo Grodzkie Poznańskie
Nr 8. 16/571/39.

Poznań, dnia 13 maja 1939 r.
za dowodem doręczenia

Do

Pana Redaktora czasopisma „EMERYT”

W POZNANIU

Matejki 54

Na podstawie art. 27 i 28 prawa prasowego proszę o ogłoszenie załączonego sprostowania w najbliższym numerze „EMERYTA”.

1 załącznik. Starosta Grodzki (Mgr Głodowski).

W związku z art. p. t. „Jak długo będziemy uważani za obcokrajowców” zamieszczonym w nr 5 czasop.

„Emeryt” z dnia 1. III. 39 r. Zarząd Miejski prosi o sprostowanie tego artykułu jak następuje:

Przenisły meldunkowe, szczególnie § 35 rozporządzenia Min. Spraw Wewn. z dnia 23 maja 1934 o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. nr 64/1934 poz. 489) oraz § 18 instrukcji Min. Spraw Wewn. z dnia 27 listopada 1930 (Monitor Polski nr 291/1930 r. poz. 411) nakładają na gminy obowiązek udokumentowania zapisów w rejestrze mieszkańców.

Na tej podstawie prawnej Wydział Ewidencji Ludności przystąpił do stopniowego wzywania osób, których karty rodzinne nie są jeszcze udokumentowane, do przedłożenia dowodów i dokumentów osobistych wzgl. odpisów tychże dokumentów potwierdzających treść poszczególnych rubryk rejestru mieszkańców jak to: dokumentów wojskowych, metryk urodzenia, ślu-